

Ο Σόλων Μιχαηλίδης με τη Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδας, το δικό του δημιούργημα, που γνώρισε κάτω τη μακέτα του μέρες καλλιτεχνικού θριάμβου.

ελληνικής μουσικής. Το ένα το συνθέτει η καθαρά δημιουργική εργασία:

ΓΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ: «Κυπριώτικος Γάμος» για ορχήστρα εγχόρδων και σόλο φλάουτο (1934), «Δυο Βυζαντινά Σκίτσα» για ορχήστρα εγχόρδων (1936), Δυο Συμφωνικές Εικόνες «Αυγή στον Παρθενώνα» και «Το πανηγύρι της Κακάβας», εμπνευσμένο από το «Δωδεκάλογο του Γύφτου» του Κ. Παλαμά (1936), «Η ζωή εν τάφω» βασισμένο στο ομώνυμο έργο του Στρατή Μυριβήλη (Ντε Προφούντις 1933, 1949), «Βυζαντινό αφιέρωμα» για ορχήστρα εγχόρδων (1944), το μπαλέτο «Ναυαϊκά» (1950) σε λιμπρέτο του ίδιου από την «Οδύσσεια», η «Αρχαϊκή Σουίτα» για φλάουτο, όμποε, άρπα και ορχήστρα εγχόρδων (1954) και το Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα (1966) με την τόσο ωραία μελωδία του αγγλικού κόρνου στο μεσαίο μέρος.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ: «Οδυσσέας», όπερα σε τρεις πράξεις με λιμπρέτο του συνθέτη (1951), που αναθεωρήθηκε το 1972-73.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΚΗΝΗΣ: Για τις τραγωδίες του Ευριπίδη «Μήδεια», «Ηλέκτρα», «Ιφιγένεια εν Ταύροις» και «Οιδίποδα Τύραννο» του Σοφοκλή.

ΚΑΝΤΑΤΕΣ: «Ο Τάφος» για αφηγητή, μέτζο-σοπράνο, μπάσο, χορωδία και ορχήστρα σε στίχους του Κωστή Παλαμά (1936), «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι» για βαρύτονο, χορωδία και ορχήστρα, σε στίχους Δ. Σολωμού (1955), «Ύμνος και Θρήνος για την Κύπρο» σε στίχους Γιάννη Ρίτσου για βαρύτονο, μικτή χορωδία και ορχήστρα (1975).

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΩΜΑΤΙΟΥ: Κουαρτέτο εγχόρδων (1934), τη Σονάτα (1934), Τρίο για πιάνο, βιολί και βιολοντσέλλο (1946), Σουίτα για βιολοντσέλλο και πιάνο (1966).

Έγραψε επίσης κομμάτια για πιάνο, για άρπα και τραγουδία, σε στίχους Αντρε Σενιέ, Ζαχαρία Παπαντωνίου, Νίκου Κρανιδιώτη κ.α.

Τις εμπνεύσεις του τις αντλεί από τη μια μεριά από τη μουσική των αγνών μας δημοτικών τραγουδιών, από τη Βυζαντινή υμνωδία, από την ελληνική και κυπριακή παράδοση και από την άλλη τις στολίζει με όλα τα τεχνικά μέσα που μας χάρισε η αδιάκοπη εργασία των προοδευμένων μουσικών λαών της Ευρώπης. Η ποικιλόμορφη εξέλιξη της μουσικής κατά τον τε-

στο νησί μας το πρόπον προοδευτικό κλίμα και προσπάθησε για τη δημιουργία μουσικής ζωής στον τόπο μας. Γιατί μουσική ζωή σε μια χώρα δεν είναι μόνο οι συναυλίες που δίνουν σ' αυτή περαστικές ορχήστρες ή διάσημοι δεξιοτέχνες, αλλά πάνω από όλα, η μουσική δημιουργία των συνθετών της και η εκτέλεση της μουσικής αυτής, πλαισιωμένης με έργα από το παγκόσμιο ρεπερτόριο, από ντόπιους καλλιτέχνες ή φωνητικά συγκροτήματα. Αυτό δημιουργεί σε μια χώρα εκείνο που αποκαλούμε μουσική παράδοση. Και ο Σόλων Μιχαηλίδης εργάζεται προς την κατεύθυνση αυτή και χαράζει το δρόμο για τη συγκρότηση ορχήστρας και χορωδίας με κυπριακή ιδιαιτερότητα. Αφού ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως διευθυντής του Ωδείου Λεμεσού (1934-1956), ενώ εργαζόταν ως καθηγητής μουσικής

στο Λανίτειο Γυμνάσιο (1941-1956), κατόρθωσε με συνεχείς προσπάθειες, με αγώνες σκληρούς, ξεπερνώντας απογοητεύσεις και πικρίες να ανεβάσει για πρώτη φορά με καθαρά κυπριακές καλλιτεχνικές δυνάμεις, στην Κύπρο την όπερα «Δίδω και Αινείας» του Πέρσελ το 1950 και μετά δυο χρόνια να παρουσιάσει το ορατόριο «Δημιουργία» του Χάυντ. Αξέχαστες πραγματικά μένουν στηθύμηση όλων οι πετυχημένες παραστάσεις των πιο πάνω έργων, οι οποίες δημιουργήθηκαν με την πίστη και το μόχθο του. Κατόπιν μετάφερε τη δράση του στη Θεσσαλονίκη, με τη διπλή ιδιότητα του διευθυντή του Κρατικού Ωδείου (1957-1970) και του θεμελιωτή, γενι-

Εξ ίσου μεγάλη και ανεκτίμητη υπήρξε η προσφορά του Μιχαηλίδη στην ελληνική και διεθνή μουσικολογία. Και μόνο η τελευταία μουσικολογική του εργασία «Η Μουσική της Αρχαίας Ελλάδας - Μια εγκυκλοπαίδεια» (Αγγλ. εκδ. FABER AND FABER, Λονδίνο 1978) είναι μια έκδοση που κάλυψε ένα μεγάλο κενό στη διεθνή βιβλιογραφία και τιμα και προβάλλει διεθνώς την Ελληνική Μουσικολογία. Το βιβλίο αυτό που υπήρξε καρπός μακροχρόνιων ερευνών θα αρκούσε για να δικαιώσει μια ζωή. Πλάι του όμως θα πρέπει να αναφέρουμε και την αξιοσημείωτη δίτομη «Αρμονία» του (Λευκωσία 1939) καθώς και συντομότερες μελέτες του για την Κυπριακή και την Ελληνική δημοτική μουσική, όπως και την Έντευξη Νεοελληνική Μουσική, που κάλυψε σαν θέμα στην προηγούμενη, 5η, έκδοση (1954) της αγγλικής εγκυκλοπαίδειας GROVES DICTIONARY OF MUSIC AND MUSICIANS.

Για να γνωρίσει κανείς το πολύπτυχο έργο του Σόλωνα Μιχαηλίδη χρειάζεται μεγάλο χρονικό διάστημα. Πάνω όμως απ' όλα ο Μιχαηλίδης υπήρξε ο ακάματος δουλευτής της τέχνης, απλός και εγκάρδιος με ένα ανοιχτόκαρδο χαρούμενο χαμόγελο, καλωσανάτος και ευπροσήγορος. Σίγουρα με τον πρόωπο χαμό του η ελληνική μουσική απορφανίστηκε από μια μεγαλειώδη μορφή σε μια χαλεπή της εποχή, που έχει δραματική ανάγκη από ανθρώπους με τέτοιο ήθος και καλλιτεχνικό εκτόπισμα.

Φεβρουάριος 1985

Μ.Γ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ Μ.Α.

Προβολή των πνευματικών ανθρώπων της παλιάς Λεμεσού

Ενόψη της προσεχούς εκδήλωσης του Ομίλου ΝΕΜΕΣΟΣ στα πλαίσια του Έτους Παλιάς Λεμεσού υπε την αιγίδα του Δήμου Λεμεσού που θα γίνει στις 5 του Απριλίου και θα αφορά τους πνευματικούς ανθρώπους της παλιάς Λεμεσού και το έργο τους, ο Όμιλος άρχισε να συλλέγει στοιχεία και υλικό για όλους τους παλιούς Λεμεσιανούς

Επειδή η προσπάθεια είναι δύσκολη και ο χρόνος περιορισμένος, καλούνται όσοι έχουν να δώσουν πληροφορίες για τη ζωή και το έργο οποιουδήποτε πνευματικού

ανθρώπου της παλιάς Λεμεσού να επικοινωνήσουν με τον Όμιλο ΝΕΜΕΣΟΣ, Τ.Κ. 1943, Λεμεσός, δίνοντας με ταχυ άλλων και τα πιο κάτω στοιχεία:

— Πλήρες όνομα του αναφερόμενου.

— Πνευματική δράση και το έργο του.

— Σε περίπτωση συγγραφέων, στοιχεία για το συγγραφικό τους έργο καθώς και κατά πόσο υπάρχουν διαθέσιμα έντυπα ή άλλο υλικό για έκθεση.

— Το όνομα, τη διεύθυνση και το τηλέφωνο του αποστολέα.